

Zavrtěla jsem hlavou, ale úsměv jsem zakrýt nedokázala. Samozřejmě měla pravdu. V tomhle bistru jsem v podstatě vyrostla, a než máma skončila s prací v květinářství naproti, dělala si tu úkoly. „Ano, madam. Ale teď bych raději měla tohle odnést starostovi Davisovi.“

Naklonila se přes pult. „Ach, jde o dnešní ranní slyšení? Všichni už jsou celí nedočkaví, až se dozvědí, kdo staví na pozemcích starého Parsona.“

Zvedla jsem jedno obočí. „Chcete mi tvrdit, že jste tudy už tucetkrát nejela a nepodívala se?“ Jasně že jo. Dělali to *všichni*. Kromě mě. Nová stavba mi nevadila, spíš to, co se rozkládalo na hřebeni za ní.

S předstíranou nevinností vykulila oči a vzala utěrku, aby otřela dokonale čistý pult. „No, chci říct... každý už viděl to logo. Legacy, LLC. To je zvláštní, ne?“

„Není tak zvláštní, když někdo pojmenuje firmu podle města, kde žijeme,“ odpověděla jsem a pomalu ustupovala od pultu. Kdybych odtud nevypadla, Agnes by mluvila celý den. „Musí to být někdo místní, když do té rekonstrukce nasypal tolik peněz. Prakticky všechny podniky jim mají být za co vděčné.“ Před několika lety, když byla přestavba v plném proudu, začaly se objevovat peníze. Tu pár tisíc, tu pár desítek tisíc.

„Opravdu? Je to dost rozsáhlý komplex, nemyslíš? Mají na to vůbec povolení?“

„Je to hned za hranicemi města Legacy, Agnes, takže to spadá pod okres.“ Ještě pár metrů a budu volná.

„No, mohla by ses zeptat toho kluka, co se s ním vídáš v okresní radě pro územní plánování. Jak se jmenuje?“ Vzhledla od pultu a její modré oči se zaměřily na moje hnědé s přesností řízené střely.

„Dobře víte, že je to Greg Roberts. Servírujete mu kafe stejně dlouho jako mně, Agnes, a nevidáme se. Jsme jenom kamarádi, takže nechte toho naznačování.“ Zadkem jsem už narazila na sklo dveří, až zvonek nad nimi zacinkal.

Mávla na mě utěrkou. „Je ti čtyřicet let, a pořád sis ještě nenašla chlapa. Nechceš, aby bylo tvoje jméno vyryté do mojí zdi?“ Ukázala směrem k měkké borovicové zdi na druhém konci bistra, do níž byla vyryta jména milenců z města. „Řeknu ti, já mít tvoji figuru nebo ty vlasy, tak bych...“

„Taky vás mám ráda, Agnes!“ Proklouzla jsem ze dveří bistra Chatterbox do svěžího srpnového vzduchu. V coloradských horách bylo léto stále v plné síle, ale rána už přinášela drobnou předzvěst podzimu. Dveře se za mnou zavřely a já si odfrkla, protože mi scházel zvuk vrzajících pantů, na kterém jsem vyrostla, a v duchu se za to pokárala. Jasně, že tyhle dveře nevržou. Jsou nové.

Všechno tu bylo nové.

V podstatě.

Tohle se stane, když celé město vyhoří. Všechno se vymění. Podívala jsem se na hasičskou zbrojnicí, jejíž jasně červená garážová vrata na kamenné budově přímo svítila. *Sakra, všichni se vymění.*

Podpatky mi na hladkém betonu klapaly, když jsem procházela dva bloky centrem našeho městečka a zdravila jménem každého, kdo mě míjel. Těsně před radnicí stál zaparkovaný Gregův explorer a znovu tím dokazoval, jak je dochvilný... a spolehlivý.

Bylo by snadné s ním navázat vztah a konečně přijmout jeho pozvání na rande, o které mě tolikrát žádal. Ale k čemu by to bylo? Jistě, byl to přitažlivý muž, jen o pár let starší než já, a nejspíš umí i dobře